

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 19, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:813](#) 01-06-2021

Afwijzing verzoeken om personen als getuigen te horen. Welk criterium geldt in casu?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:770](#) 01-06-2021

Kan de maatregel van artikel 38z Sr slechts worden opgelegd als een reclasseringsrapport de oplegging daarvan daadwerkelijk adviseert?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:782](#) 01-06-2021

Post-Keskin. Zijn de verzoeken tot het horen van getuigen terecht afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:786](#) 01-06-2021

Volgt uit de bewijsvoering dat verdachte 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:785](#) 01-06-2021

Geen afschrift van de dagvaarding in hoger beroep verzonden aan de geregistreerde raadvrouw van verdachte.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:814](#) 01-06-2021

Herziening. Kennelijk ongegrond.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:789](#) 01-06-2021

Ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, nu in de hoofdzaak is geoordeeld dat verdachte 'meer financieel nadeel dan profijt heeft overgehouden aan de bewezen verklaarde feiten'.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:790](#) 01-06-2021

Toereikende bewezenverklaring van (zelf)witnessen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:787](#) 01-06-2021

Overtreding gebiedsverbod. Ter terechtzitting in hoger beroep is het verzoek gedaan om de zaak aan te houden omdat de bestuursrechter nog niet definitief heeft geoordeeld of het gebiedsverbod rechtmatig aan verdachte is opgelegd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:810](#) 01-06-2021

Schatting omvang wederrechtelijk verkregen voordeel mede op grond van aankoopbedragen van door betrokkene op Marktplaats verkochte voorwerpen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:811](#) 01-06-2021

Bevestiging vonnis politierechter met daarin slechts opgave van bewijsmiddelen ex artikel 359 lid 3 Sv.

Annotatie

Opleggen maatregel als bedoeld in artikel 38z Sr.

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

Oproepen en horen getuigen in hoger beroep.

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Opleggen maatregel als bedoeld in artikel 38z Sr.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 1 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:770.

De verdediging komt namens verdachte, ten aanzien van wie belaging, opzettelijk handelen in strijd met een gedragsaanwijzing en vernieling is bewezen verklaard, op tegen de oplegging van de maatregel strekkende tot gedragsbeïnvloeding of vrijheidsbeperking als bedoeld in artikel 38z Sr. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof heeft miskend dat deze maatregel slechts kan worden opgelegd als een reclasseringsrapport ‘de oplegging van de maatregel (...) daadwerkelijk adviseert’.

Het hof heeft de oplegging van die maatregel in zijn uitspraak als volgt gemotiveerd:

“Er zijn omtrent de persoon van verdachte verschillende rapportages opgemaakt. Verdachte is onderzocht door S.A. Moonen, GZ-psycholoog, en N. Duits, psychiater. Op basis van uitvoerige gesprekken met verdachte hebben beiden minder dan een jaar geleden, gerapporteerd over verdachte.

Daarnaast beschikt het hof over adviezen van Reclassering Nederland, alsook voortgangsverslagen, waarin op basis van (wekelijkse) gesprekken tussen verdachte en de reclassering de voortgang in, kort gezegd, de dadelijk uitvoerbaar verklaarde TBS maatregel wordt gerapporteerd, mede op basis van aan de reclassering verstrekte informatie van de behandelaars van de verdachte.

(...)

Het hof zal – naast de maatregel van TBS met verpleging – tevens een maatregel strekkende tot gedragsbeïnvloeding of vrijheidsbeperking als bedoeld in artikel 38z Sr opleggen. Daarmee wordt de mogelijkheid gecreëerd om verdachte ook na afloop van de gemaximeerde TBS maatregel onder toezicht te stellen indien dat in verband met alsdan bestaande risico's noodzakelijk is.

Ook in dit verband heeft het hof acht geslagen op de aangehaalde rapportage Pro Justitia.

Hieruit komt onder meer naar voren dat de psychische problematiek van verdachte structureel van aard is, dat verdachte niet of nauwelijks ziektebesef of -inzicht heeft en dat de kans op recidive groot is. Omdat niet verwacht wordt dat verdachte zich zonder meer aan voorwaarden houdt, is het noodzakelijk dat de behandeling klinisch aanvangt zodat verdachte gemotiveerd kan worden een behandeltraject aan te gaan, wat gezien zijn problematiek een langdurig en taai proces kan worden. Daarnaast moet langdurig aandacht besteed worden aan procesdiagnostiek en medicamenteuze behandeling van verdachtes psychopathologie.

In de behandeling dient men ervoor te waken dat verdachte te snel vrijheden krijgt (zoals toegang tot internet/sociale media).

De door het hof op te leggen gemaximeerde maatregel van terbeschikkingstelling zal na ommekomst van ten hoogste vier jaren van rechtswege eindigen. Het is de vraag of binnen die tijd de benodigde langdurige behandeling van verdachte kan plaatsvinden. Toekomstige risico's ten aanzien van de veiligheid van anderen, dan wel de algemene veiligheid van personen of goederen kunnen op met de gemaximeerde TBS in die zin mogelijk beperkt ondervangen worden.

Gelet hierop acht het hof het noodzakelijk om de gedragsbeïnvloedende of vrijheidsbeperkende maatregel als bedoeld in artikel 38z Sr op te leggen. Aan de wettelijke vereisten voor oplegging van de maatregel is voldaan. De beoordeling van de noodzaak tot tenuitvoerlegging van de maatregel, en indien nodig onder welke voorwaarden, zal in de laatste fase van de aan verdachte opgelegde ter beschikkingstelling plaatsvinden. Een risicotaxatie van het dan aanwezige recidivegevaar dient in het kader van die beoordeling plaats te vinden.'

De Hoge Raad haalt artikel 38z Sr en de relevante passage uit de geschiedenis van de wet van 25 november 2015, *Stb.* 2015, 460, die heeft geleid tot de totstandkoming van artikel 38z Sr, *Kamerstukken II* 2013/14, 33816, nr. 3, p. 15 en p. 28, (*Kamerstukken II* 2013/14, 33816, nr. 6, p. 22 en *Kamerstukken II* 2015/16, 33816, D, p. 32 aan en overweegt dat gelet op het mogelijk ingrijpende karakter en de potentieel lange duur van het toezicht de oplegging van de maatregel strekkende tot gedragsbeïnvloeding of vrijheidsbeperking steeds een beoordeling van de individuele feiten en de omstandigheden van het voorliggende geval vergt. Blijkens de wetsgeschiedenis dient de rechter die de maatregel oplegt onder meer een inschatting te maken van het toekomstige recidiverisico, waarbij hij rekening houdt met het type delict (in het bijzonder of aan dat delict mogelijk een verhoogd recidiverisico kleeft), de omstandigheden waaronder dat is begaan en eventuele eerdere strafbare feiten. De wetgever achtte het daarbij van belang dat de rechter ten behoeve van deze beoordeling over een recent opgemaakt gemotiveerd reclasseringsadvies beschikt dat ook een risicotaxatie omvat.

De Hoge Raad oordeelt dat geen rechtsregel vereist dat de maatregel slechts opgelegd kan worden indien en voor zover in de rapportage van de reclassering de oplegging van die maatregel wordt geadviseerd. Voor zover de klacht uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het.

ANNOTATIE

Oproepen en horen getuigen in hoger beroep.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 1 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:813.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen gewoontewitwassen is bewezen verklaard, over de afwijzing door het hof van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van betrokkenen [13], [12], [1], [2], [3] en [4].

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 28 september 2018 heeft de raadsman de bij faxbericht gedane verzoeken ter terechtzitting herhaald en nader toegelicht. Het hof heeft de verzoeken afgewezen en de voorzitter heeft daartoe medegedeeld dat ten aanzien van de verzochte getuigen in de straf- en ontnemingszaken van de medeverdachte en de verdachte het noodzakelijkheids criterium geldt, nu de in de appelschriftuur d.d. 29 juni 2017 opgenomen, niet-onderbouwde opsomming van getuigen niet aangemerkt kan worden als een opgave van getuigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv onder verwijzing naar ECLI:NL:HR:2014:1496 en ECLI:NL:HR:2017:2324, r.o. 2.6. De voorzitter deelt de volgende beslissingen van het hof mede:

‘In de straf- en ontnemingszaken van de verdachte en de medeverdachte:

(...)

- Het hof wijst af het verzoek strekkende tot het horen van betrokkene [13]. De verdediging heeft dit verzoek onvoldoende onderbouwd en niet gestaafd met (verdere) schriftelijke bescheiden, hetgeen temeer klemt nu deze getuige ten overstaan van de politie reeds een duidelijke verklaring heeft afgelegd. De noodzakelijkheid van de verzochte getuige is het hof derhalve niet gebleken.

- Het hof wijst af het verzoek strekkende tot het horen van betrokkene [12]. De verdachte heeft ter terechtzitting van 23 mei 2017 nota bene zelf verklaard dat hij deze (gestelde) lening van € 17.000 al voor zijn detentie in 2012 heeft terugbetaald. Van een in de relevante periode legale vermogensbron kan derhalve geen sprake zijn.

- Het hof wijst af het verzoek strekkende tot het horen van betrokkenen [1], [2], [3] en [4]. De verdediging heeft onvoldoende geconcretiseerd, laat staan onderbouwd, dat het horen van deze getuigen noodzakelijk is met het oog op de volledigheid van het onderzoek. Derhalve is de noodzakelijkheid van de verzochte getuigen niet gebleken.'

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 5 december 2019 houdt in dat in verband met de gewijzigde samenstelling van het hof het onderzoek opnieuw wordt aangevangen. Het bestreden arrest houdt in dat het is geweest naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg en het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep van 5 december 2019.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 322 lid 4 Sv, artikel 410 lid 1 en 3 Sv, artikel 415 lid 1 Sv en artikel 418 Sv van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt dat artikel 322 lid 4 Sv, dat in hoger beroep van overeenkomstige toepassing is, geen betrekking heeft op beslissingen die zijn gegeven op grond van artikel 418 lid 2 of 3 Sv (vgl. ECLI:NL:HR:2016:2583).

De Hoge Raad overweegt dat in deze cassatieprocedure alleen kan worden opgekomen tegen de afwijzende beslissingen van het hof op de terechtzitting in hoger beroep van 28 september 2018 voor zover sprake is van een beslissing in de zin van artikel 322 lid 4 Sv. In de afwijzing door het hof op de terechtzitting van 28 september 2018 van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van de in de klacht bedoelde getuigen ligt echter besloten dat het hof – omdat geen sprake is van een opgave van getuigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv – die beslissingen heeft gegeven op grond van artikel 418 lid 3 Sv. De klacht berust op de opvatting dat het hof de verzoeken had moeten beoordelen overeenkomstig artikel 418 lid 1 Sv.

De Hoge Raad overweegt dat aan de opgave van getuigen en deskundigen bij appelschriftuur zekere eisen worden gesteld. Die opgave moet voldoende stellig en duidelijk in de appelschriftuur worden vermeld. De betreffende appelschriftuur dient ook tijdig te zijn ingediend. Verder moet – mede met het oog op de beslissing die de advocaat-generaal op grond van artikel 414 lid 2 Sv jo. artikel 410 lid 3 Sv en artikel 263 Sv moet nemen over de oproeping van getuigen en deskundigen – uit de opgave van getuigen en deskundigen bij appelschriftuur blijken waarom het horen van belang is voor enige in de strafzaak op grond van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing (vgl. ECLI:NL:HR:2012:BW9036 en ECLI:NL:HR:2014:1496). Als uit de opgave van getuigen en deskundigen bij appelschriftuur niet blijkt waarom het horen van belang is voor enige in de strafzaak op grond van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing, is geen sprake van een opgave van getuigen en deskundigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv. In dat geval wordt, wanneer het verzoek tot het horen van een getuige of deskundige ter terechtzitting wordt herhaald, dat verzoek beoordeeld

overeenkomstig artikel 418 lid 3 Sv.

De Hoge Raad overweegt dat het hof de uitsluitend in het faxbericht van 27 september 2018 opgenomen opgave van de getuigen [1], [2], [3] en [4] niet heeft aangemerkt als een opgave van getuigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel, in aanmerking genomen dat dit faxbericht daags voor de zitting van 28 september 2018 en na het verstrijken van de in artikel 410 lid 1 Sv bedoelde termijn is ingekomen en dus niet kan worden aangemerkt als een tijdig ingediende appelschriftuur, niet onbegrijpelijk is.

De Hoge Raad overweegt dat het hof ook de in de op 29 juni 2017 ingediende appelschriftuur opgenomen opgave van de getuigen [13] en [12] niet heeft aangemerkt als een opgave van getuigen in de zin van artikel 410 lid 3 Sv. De Hoge Raad oordeelt dat oordeel, in aanmerking genomen dat uit de appelschriftuur niet blijkt waarom het verhoor van deze personen is aangewezen, niet onbegrijpelijk is. De omstandigheid dat de raadsman deze verzoeken later, in het faxbericht van 27 september 2018, alsnog heeft onderbouwd, maakt dat niet anders.

De Hoge Raad overweegt dat gelet op het vorenstaande de beslissingen van het hof op de terechtzitting van 28 september 2018 tot afwijzing van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van de in de klacht bedoelde getuigen, beslissingen betreffen die zijn gegeven op grond van artikel 418 lid 3 Sv. De Hoge Raad oordeelt, in aanmerking genomen dat het onderzoek op de terechtzitting van 5 december 2019 opnieuw is aangevangen en de einduitspraak van het hof niet mede berust op de beslissingen die het hof op de terechtzitting van 28 september 2018 heeft genomen op de verzoeken tot het horen van de in de klacht bedoelde getuigen, de klacht daarom tevergeefs is voorgesteld.

De Hoge Raad overweegt dat opmerking verdient dat in ECLI:NL:HR:2021:576 ingegaan is op de beoordeling van verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, in de situatie dat zo'n verzoek betrekking heeft op een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. In dat arrest is overwogen dat in gevallen waarin een getuige een verklaring met een belastende strekking heeft afgelegd, het belang bij het oproepen en horen van die getuige moet worden voorondersteld, zodat van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang mag worden verlangd. Dit betekent dat als de verdachte in de appelschriftuur de in artikel 410 lid 3 Sv bedoelde opgave doet van een getuige die een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking, de vermelding van die omstandigheid kan volstaan om hiervoor bedoelde belang aan te nemen.

RECHTSPRAAK

Bevestiging vonnis politierechter met daarin slechts opgave van bewijsmiddelen ex artikel 359 lid 3 Sv.

Bevestiging vonnis politierechter met daarin slechts opgave van bewijsmiddelen ex artikel 359 lid 3 Sv.

Het cassatiemiddel voert aan dat het hof het vonnis van de politierechter in de rechtbank Zeeland-West-Brabant niet zonder meer had mogen bevestigen omdat daarin ten onrechte is volstaan met een opgave van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv hoewel in hoger beroep vrijspraak is bepleit.

De politierechter heeft in het vonnis volstaan met een opgave van bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van het derde lid van artikel 359 Sv. De raadsman van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden als door of namens de verdachte op de terechtzitting vrijspraak is bepleit. Daarom had het hof het vonnis alleen mogen bevestigen met de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, bestaande uit de in de eerste volzin van het derde lid van artikel 359 Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen voor het bewezenverklaarde (vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026).

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:811

Zaaknummer: 20/01348

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: Kalle, M. M. Kalle

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Schatting omvang wederrechtelijk verkregen voordeel mede op grond van aankoopbedragen van door betrokkene op Marktplaats verkochte voorwerpen.

Schatting omvang wederrechtelijk verkregen voordeel mede op grond van aankoopbedragen van door betrokkene op Marktplaats verkochte voorwerpen.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de aankoopbedragen van de door de betrokkene op Marktplaats verkochte loopband en toerfiets uitgaven van de betrokkene in de onderzoeksperiode zijn.

Mede gelet op hetgeen de raadsman naar voren heeft gebracht, is niet zonder meer begrijpelijk dat het hof bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel de aankoopbedragen van de loopband (€ 350) en de toerfiets (€ 449) in mindering heeft gebracht op de opbrengsten van de verkopen op Marktplaats in de onderzoeksperiode. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

In aanmerking genomen dat uit de voor de schatting gebruikte bijlagen bij het ‘aanvullende proces-verbaal financieel onderzoek’ van 24 oktober 2019 volgt dat de betrokkene de betreffende voorwerpen niet in de onderzoeksperiode heeft aangeschaft, zal de Hoge Raad de zaak zelf afdoen door de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel en de door het hof vastgestelde betalingsverplichting te verminderen met een bedrag van (€ 350 + € 449) € 799.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de vaststelling van het bedrag waarop het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel is geschat en de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, stelt het bedrag waarop het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, vast op € 74.922,58, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 45.863 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:810

Zaaknummer: 20/00705

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Overtreding gebiedsverbod. Ter terechtzitting in hoger beroep is het verzoek gedaan om de zaak aan te houden omdat de bestuursrechter nog niet definitief heeft geoordeeld of het gebiedsverbod rechtmatig aan verdachte is opgelegd.

Overtreding gebiedsverbod. Ter terechtzitting in hoger beroep is het verzoek gedaan om de zaak aan te houden omdat de bestuursrechter nog niet definitief heeft geoordeeld of het gebiedsverbod rechtmatig aan verdachte is opgelegd.

Het eerste cassatiemiddel klaagt dat het hof het verzoek om de behandeling van de zaak aan te houden totdat de (hoogste) bestuursrechter over de rechtmatigheid van het aan de verdachte opgelegde gebiedsverbod zou hebben geoordeeld, ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft afgewezen.

Het tweede cassatiemiddel klaagt dat het hof in zijn uitspraak ten onrechte geen blijk heeft gegeven van een onderzoek naar de rechtmatigheid van het aan de verdachte opgelegde gebiedsverbod en dat de bewezenverklaring daardoor ontoereikend is gemotiveerd.

De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Namens de verdachte is tijdens het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep het verzoek gedaan tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting totdat de bestuursrechter heeft beslist op het tegen het in de tenlastelegging genoemde gebiedsverbod gerichte beroep. Dit is een verzoek in de zin van artikel 331 lid 1 Sv in verbinding met artikel 328 Sv om toepassing te geven aan artikel 281 lid 1 Sv. Die bepalingen zijn op grond van artikel 415 lid 1 Sv ook in hoger beroep van toepassing. Maatstaf bij de beslissing op zo'n verzoek is of het belang van het onderzoek de schorsing vordert. Daarvan kan sprake zijn indien het hof de noodzaak van die schorsing blijkt.

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting afgewezen

omdat – kort gezegd – het hof in deze zaak zelfstandig kan oordelen over het aan de verdachte in de tenlastelegging gemaakte verwijt en het belang van een spoedige berechting prevaleert boven andere betrokken belangen. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting, gelet op wat hiervoor is vooropgesteld. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk. Het eerste cassatiemiddel faalt daarom.

Het hof heeft, met de bevestiging in zoverre van het vonnis van de kinderrechter, het ten laste gelegde bewezen verklaard en daarmee geoordeeld dat het bevel (het gebiedsverbod) ‘krachtens een wettelijk voorschrift’ is gegeven. Daarin ligt besloten dat naar het oordeel van het hof het in de tenlastelegging genoemde wettelijke voorschrift verbindend is en dat het bevel – het opgelegde gebiedsverbod – rechtmatig is gegeven. Het hof heeft wat door en namens de verdachte over het gebiedsverbod is aangevoerd, kennelijk niet opgevat als een verweer dat betrekking heeft op de verbindendheid van de in de tenlastelegging genoemde wettelijke grondslag of de rechtmatigheid van de uitoefening van de daarop berustende bevoegdheidsuitoefening. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is – gelet op de globale en beperkte aard van de ter terechtzitting genoemde bezwaren tegen het opgelegde gebiedsverbod – niet onbegrijpelijk. Ook het tweede cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:787

Zaaknummer: 20/02739

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 281 Sv en 184 Sr

RECHTSPRAAK

Toereikende bewezenverklaring van (zelf)witnessen?

Toereikende bewezenverklaring van (zelf)witnessen?

Het cassatiemiddel klaagt dat het onder 4 bewezen verklaarde, kort gezegd: het 'verbergen of verhullen' van 'de herkomst' van uit enig misdrijf afkomstige geldbedragen als bedoeld in artikel 420bis lid 1 aanhef en onder a Sr ontoereikend is gemotiveerd.

Nu uit de gebezigde bewijsmiddelen niet méér kan worden afgeleid dan dat op ongebruikelijke plaatsen in de (vakantie)woning van de verdachte een grote hoeveelheid geld is aangetroffen, te weten in brandblussers, in een hoes/speeltunnel voor katten achter de bank en in een broekzak van een korte broek die op de grond lag, is de bewezenverklaring wat betreft het verbergen en verhullen van de 'herkomst' van het geldbedrag, mede gelet op de wetgeschiedenis van artikel 420bis lid 1 aanhef en onder a Sr, zoals weergegeven in HR 19 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3687, niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:790

Zaaknummer: 20/00567

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 420bis.1 Sr

RECHTSPRAAK

Ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, nu in de hoofdzaak is geoordeeld dat verdachte ‘meer financieel nadeel dan profijt heeft overgehouden aan de bewezen verklaarde feiten’.

Ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, nu in de hoofdzaak is geoordeeld dat verdachte ‘meer financieel nadeel dan profijt heeft overgehouden aan de bewezen verklaarde feiten’.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van het verweer dat de vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel als bedoeld in artikel 36e Sr moet worden afgewezen. Het voert daartoe aan dat in de hoofdzaak onherroepelijk is geoordeeld dat de betrokkene ‘meer financieel nadeel dan profijt heeft overgehouden aan de bewezen verklaarde feiten’.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel dient het volgende te worden vooropgesteld. De rechter die over een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel moet oordelen is gebonden aan het oordeel van de rechter in de hoofdzaak. Dit laat echter onverlet dat aan de rechter, oordelend op de vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, een zelfstandig oordeel toekomt met betrekking tot alle verweren die betrekking hebben op de vaststelling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden geschat (vgl. HR 8 juni 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1501).

Hieruit volgt ook dat de rechter die over de ontnemingsvordering oordeelt niet gebonden is aan een overweging van de rechter die over de hoofdzaak oordeelt die betrekking heeft op (het bedrag van) het mogelijk voor ontneming in aanmerking komende wederrechtelijk verkregen voordeel. De klacht, die uitgaat van een andere opvatting, faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:789

Zaaknummer: 20/00533

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Herziening. Kennelijk ongegrond.

Herziening. Kennelijk ongegrond.

In de aanvraag wordt het volgende aangevoerd met betrekking tot het gegeven waarop die aanvraag steunt:

‘29. Het nieuwe gegeven is dat er bedrog is gepleegd door het OM, die willen en wetens door een gefabriceerd fantasieverhaal – door listige kunstgrepen en een samenweefsel van verdichtfels – een veroordeling heeft weten uit te lokken. Dat gegeven was toen niet bekend en dit had ook niet bekend kunnen zijn. In feite is de procedure bij Rechtbank Midden-Nederland één groot politiek showproces geweest. Dat kon pas achteraf worden vastgesteld, aan de hand van het totaalplaatje van de nieuwe feiten en omstandigheden die achteraf in hun samenhang bezien, tot geen andere conclusie kunnen leiden van een politiek showproces gestoeld op bedrog.

30. Aldus is er grote twijfel gerezen of de veroordeling wel terecht was. Sterker nog, het is duidelijk van niet. Verzoekster is opzettelijk ten val gebracht door een samenspel van verschillende personen die een sterke binding hebben met de ministeries van VWS en Justitie & Veiligheid vanwege het jeugdzorgdomein, tot de dag van vandaag. Zij hadden eigen belangen om verzoekster ten val te brengen en een veroordeling uit te lokken. Zij kregen vervolgens politiek de wind in de zeilen mee en verzoekster werd op oneigenlijke gronden als voorbeeld gesteld. Ook het OM had eigen belangen om een veroordeling uit te lokken. Er was sprake van belangenverstrengeling en bedrog.’

Met betrekking tot ‘het totaalplaatje van de nieuwe feiten en omstandigheden’ wordt in de aanvraag nog een vijftal omstandigheden naar voren gebracht die, kort gezegd, betrekking hebben op de ontnemingsuitspraak die tegen de aanvragerster is gewezen, op gestelde nalatigheden van het openbaar ministerie en op een vermeend onjuiste toepassing van het recht in de uitspraak waarop de aanvraag betrekking heeft.

Met hetgeen in de aanvraag naar voren wordt gebracht ter feitelijke onderbouwing van het ‘nieuwe gegeven’, wordt dat gegeven niet aannemelijk gemaakt. De aanvraag kan daarom

in zoverre niet het ernstige vermoeden wekken. Dat geldt ook voor het overige dat in de aanvraag wordt aangevoerd. Voor zover in de aanvraag wordt verwezen naar de uitspraak die tegen de aanvraagster is gewezen in de ontnemingszaak, is van belang dat de vragen die in het kader van de ontnemingsprocedure aan de orde zijn met betrekking tot de verkrijging van wederrechtelijk voordeel en de hoogte daarvan, op zichzelf niet van rechtstreeks belang zijn voor de bewijsvoering in de met de ontnemingszaak samenhangende strafzaak. Wat in de aanvraag, onder verwijzing naar documenten, wordt aangevoerd in verband met de omvang van de bevoordeling of verrijking van de aanvraagster, maakt dat niet anders. Voor zover de aanvraag berust op de stelling dat in de uitspraak waarvan herziening wordt gevraagd sprake is van een onjuiste toepassing van het recht, heeft deze niet betrekking op een hiervoor aangeduid gegeven, nu – zoals ook in de wetsgeschiedenis is bevestigd (*Kamerstukken II 2008/09, 32045, nr. 3, p. 28*) – dat geen grond tot herziening kan vormen.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:814

Zaaknummer: 20/03874

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: Nakad-Weststrate, H.W.R. H.W.R. Nakad-Weststrate

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Geen afschrift van de dagvaarding in hoger beroep verzonden aan de geregistreerde raadvrouw van verdachte.

Geen afschrift van de dagvaarding in hoger beroep verzonden aan de geregistreerde raadvrouw van verdachte.

Het cassatiemiddel klaagt dat in strijd met artikel 48 Sv geen afschrift van de dagvaarding in hoger beroep aan de raadvrouw van de verdachte is gezonden.

Uit wat hiervoor is vermeld vloeit het ernstige vermoeden voort dat – hoewel Brouns door de strafgriffie van het hof al was geregistreerd als de raadvrouw van de verdachte – ten aanzien van de dagvaarding in hoger beroep het voorschrift van de tweede volzin van artikel 48 Sv niet is nageleefd.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:785

Zaaknummer: 19/05008

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 48 Sv

RECHTSPRAAK

Volgt uit de bewijsvoering dat verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Volgt uit de bewijsvoering dat verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering van het hof niet kan volgen dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Uit de bewijsvoering kan niet zonder meer volgen dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Anders dan het hof heeft geoordeeld, is de omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief en gewone brief is verzonden naar het juiste adres van de verdachte niet voldoende. Ook is daartoe niet voldoende dat het CBR het rijbewijs van verdachte van de politie heeft ontvangen. Evenmin kan dat zonder meer volgen uit de omstandigheid dat er een onderzoek naar het alcoholgebruik van de verdachte heeft plaatsgevonden en de verdachte een tweede onderzoek heeft aangevraagd en betaald, noch uit de overige omstandigheden die het hof in aanmerking heeft genomen (vgl. HR 9 juli 2019, ECLI:NL:HR:2019:1146).

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:786

Zaaknummer: 19/05110

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Post-Keskin. Zijn de verzoeken tot het horen van getuigen terecht afgewezen?

Post-Keskin. Zijn de verzoeken tot het horen van getuigen terecht afgewezen?

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van [getuige 1], [getuige 2] en [getuige 3] als getuigen.

De Hoge Raad herhaalt de relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2021:576 (post-Keskin) met betrekking tot de beoordeling van de verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, in de situatie dat het verzoek betrekking heeft op een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl de getuige al – in het vooronderzoek of anderszins - een verklaring heeft afgelegd met belastende strekking.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van [getuige 2] en [getuige 3] als getuigen afgewezen omdat het zich voldoende ingelicht acht, gelet op het verhandelde ter terechtzitting en op wat aan het verzoek ten grondslag is gelegd en in het licht van wat door de verdediging is aangevoerd. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, omdat aan dat verzoek onder meer ten grondslag is gelegd dat de eerder door [getuige 2] en [getuige 3] afgelegde en in het dossier gevoegde verklaringen belastend zijn voor de verdachte en dat de verklaringen van deze getuigen door de rechtbank zijn gebruikt voor het bewijs. De Hoge Raad neemt hierbij in aanmerking dat het hof de bewezenverklaring van de feiten 2, 3 en 4 heeft aangenomen mede op grond van de door de verdachte betwiste verklaringen van [getuige 2] en [getuige 3] zonder dat de verdediging deze getuigen heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet blijkt ervan heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Het verzoek tot het horen van [getuige 1] als getuige heeft het hof eveneens afgewezen omdat het zich voldoende ingelicht acht, gelet op het verhandelde ter terechtzitting en op wat aan het verzoek ten grondslag is gelegd en in het licht van wat door de verdediging is aangevoerd. Het hof heeft met betrekking tot dit verzoek verder in aanmerking genomen dat de verdediging

[getuige 1] wil ondervragen over tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en dat '[getuige 1] – weliswaar onaangekondigd – ter terechtzitting in eerste aanleg is gehoord maar dat de verdediging toen geen enkele vraag in deze richting heeft gesteld'. Hierin ligt als oordeel van het hof besloten dat voor de verdediging met betrekking tot [getuige 1] al een behoorlijke en effectieve gelegenheid heeft bestaan om het ondervragingsrecht uit te oefenen. Dat oordeel is echter niet zonder meer begrijpelijk. Uit het onder 2.3.1 vermelde proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg blijkt dat [getuige 1] op die terechtzitting aanwezig was als benadeelde partij en daar over een specifiek onderwerp als getuige twee vragen van de officier van justitie heeft beantwoord – kennelijk zonder dat de verdediging daarop was voorbereid. De enkele omstandigheid dat de raadsman vervolgens over hetzelfde onderwerp ook vragen heeft gesteld kan – mede gelet op de verderstreckende inhoud van het verzoek tot het horen van [getuige 1] in hoger beroep – het oordeel van het hof dat de verdediging een behoorlijke en effectieve gelegenheid heeft gehad om het ondervragingsrecht uit te oefenen, niet dragen. In aanmerking genomen dat het hof de bewezenverklaring van feiten 1 en 2 mede heeft aangenomen op grond van de door de verdachte betwiste verklaringen van [getuige 1], heeft het hof de afwijzing van dit verzoek tot het horen van [getuige 1] daarom niet toereikend gemotiveerd. Opmerking verdient dat bij de beoordeling of het proces als geheel eerlijk is verlopen, de omstandigheid dat de verdediging wel een beperkte mogelijkheid heeft gehad vragen te stellen aan een getuige tot op zekere hoogte compensatie kan bieden voor het niet ten volle realiseren van de uitoefening van het ondervragingsrecht (vgl. het hiervoor weergegeven arrest van de Hoge Raad van 20 april 2021 onder 2.12.2, slot). Tot zo'n beoordeling van de eerlijkheid van het proces als geheel is het hof echter niet overgegaan.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:782

Zaaknummer: 19/02460

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Kan de maatregel van artikel 38z Sr slechts worden opgelegd als een reclasseringsrapport de oplegging daarvan daadwerkelijk adviseert?

Kan de maatregel van artikel 38z Sr slechts worden opgelegd als een reclasseringsrapport de oplegging daarvan daadwerkelijk adviseert?

Het cassatiemiddel komt op tegen de oplegging van de maatregel strekkende tot gedragsbeïnvloeding of vrijheidsbeperking als bedoeld in artikel 38z Sr. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof heeft miskend dat deze maatregel slechts kan worden opgelegd als een reclasseringsrapport 'de oplegging van de maatregel (...) daadwerkelijk adviseert'.

Gelet op het mogelijk ingrijpende karakter en de potentieel lange duur van het toezicht vergt de oplegging van de maatregel strekkende tot gedragsbeïnvloeding of vrijheidsbeperking steeds een beoordeling van de individuele feiten en de omstandigheden van het voorliggende geval. Blijkens de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis dient de rechter die de maatregel oplegt onder meer een inschatting te maken van het toekomstige recidiverisico, waarbij hij rekening houdt met het type delict (in het bijzonder of aan dat delict mogelijk een verhoogd recidiverisico kleeft), de omstandigheden waaronder dat is begaan en eventuele eerdere strafbare feiten. De wetgever achtte het daarbij van belang dat de rechter ten behoeve van deze beoordeling over een recent opgemaakt gemotiveerd reclasseringsadvies beschikt dat ook een risicotaxatie omvat.

Geen rechtsregel vereist dat de maatregel slechts kan worden opgelegd indien en voor zover in de rapportage van de reclassering de oplegging van die maatregel wordt geadviseerd. Voor zover het cassatiemiddel uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:770

Zaaknummer: 20/01240

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 38z Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoeken om personen als getuigen te horen. Welk criterium geldt in casu?

Afwijzing verzoeken om personen als getuigen te horen. Welk criterium geldt in casu?

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van [betrokkene 13], [betrokkene 12], [betrokkene 1], [betrokkene 2], [betrokkene 3] en [betrokkene 4].

In deze cassatieprocedure kan alleen worden opgekomen tegen de afwijzende beslissingen van het hof op de terechtzitting in hoger beroep van 28 september 2018 voor zover sprake is van een beslissing in de zin van artikel 322 lid 4 Sv. In de afwijzing door het hof op de terechtzitting van 28 september 2018 van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van de in het cassatiemiddel bedoelde getuigen ligt echter besloten dat het hof – omdat geen sprake is van een opgave van getuigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv – die beslissingen heeft gegeven op grond van artikel 418 lid 3 Sv. Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat het hof de verzoeken had moeten beoordelen overeenkomstig artikel 418 lid 1 Sv.

Aan de opgave van getuigen en deskundigen bij appelschriftuur worden zekere eisen gesteld. Die opgave moet voldoende stellig en duidelijk in de appelschriftuur worden vermeld. De betreffende appelschriftuur dient ook tijdig te zijn ingediend. Verder moet – mede met het oog op de beslissing die de advocaat-generaal op grond van artikel 414 lid 2 Sv in verbinding met artikel 410 lid 3 Sv en artikel 263 Sv moet nemen over de oproeping van getuigen en deskundigen – uit de opgave van getuigen en deskundigen bij appelschriftuur blijken waarom het horen van belang is voor enige in de strafzaak op grond van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing (vgl. HR 26 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9036 en HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496).

Als uit de opgave van getuigen en deskundigen bij appelschriftuur niet blijkt waarom het horen van belang is voor enige in de strafzaak op grond van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing, is geen sprake van een opgave van getuigen en deskundigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv. In dat geval wordt, wanneer het verzoek tot het horen van een getuige of

deskundige ter terechtzitting wordt herhaald, dat verzoek beoordeeld overeenkomstig artikel 418 lid 3 Sv.

Het hof heeft de uitsluitend in het faxbericht van 27 september 2018 opgenomen opgave van de getuigen [betrokkene 1], [betrokkene 2], [betrokkene 3] en [betrokkene 4] niet aangemerkt als een opgave van getuigen als bedoeld in artikel 410 lid 3 Sv. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat dit faxbericht daags voor de zitting van 28 september 2018 en na het verstrijken van de in artikel 410 lid 1 Sv bedoelde termijn is ingekomen en dus niet kan worden aangemerkt als een tijdig ingediende appelschriftuur.

Het hof heeft ook de in de op 29 juni 2017 ingediende appelschriftuur opgenomen opgave van de getuigen [betrokkene 13] en [betrokkene 12] niet aangemerkt als een opgave van getuigen in de zin van artikel 410 lid 3 Sv. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat uit de appelschriftuur niet blijkt waarom het verhoor van deze personen is aangewezen. De omstandigheid dat de raadsman deze verzoeken later, in het faxbericht van 27 september 2018, alsnog heeft onderbouwd, maakt dat niet anders.

Gelet op het vorenstaande betreffen de beslissingen van het hof op de terechtzitting van 28 september 2018 tot afwijzing van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van de in het cassatiemiddel bedoelde getuigen, beslissingen die zijn gegeven op grond van artikel 418 lid 3 Sv. In aanmerking genomen dat het onderzoek op de terechtzitting van 5 december 2019 opnieuw is aangevangen en de einduitspraak van het hof niet mede berust op de beslissingen die het hof op de terechtzitting van 28 september 2018 heeft genomen op de verzoeken tot het horen van de in het cassatiemiddel bedoelde getuigen, is het cassatiemiddel daarom tevergeefs voorgesteld.

Opmerking verdient nog het volgende. De Hoge Raad is in zijn arrest van 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576 ingegaan op de beoordeling van verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, in de situatie dat zo'n verzoek betrekking heeft op een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. In dat arrest is overwogen dat in gevallen waarin een getuige een verklaring met een belastende strekking heeft afgelegd, het belang bij het oproepen en horen van die getuige moet worden voorondersteld, zodat van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang mag worden verlangd. Dit betekent dat als de verdachte in de appelschriftuur de in artikel 410 lid 3 Sv bedoelde opgave doet van een getuige die een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking, de vermelding van die omstandigheid kan volstaan om het in rechtsoverweging 2.5 bedoelde belang aan te nemen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:813

Zaaknummer: 19/05862

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: 410 Sv en 418 Sv